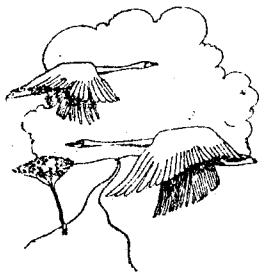
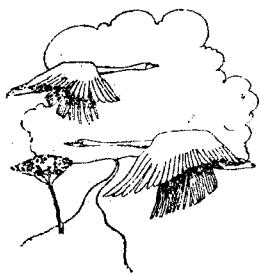

TAU KHO TAU

JEF LAST

TAU KHO TAU

JEF LAST

~~PL. 486.~~

~~PL~~

DEJONG 486

TAU KHO TAU

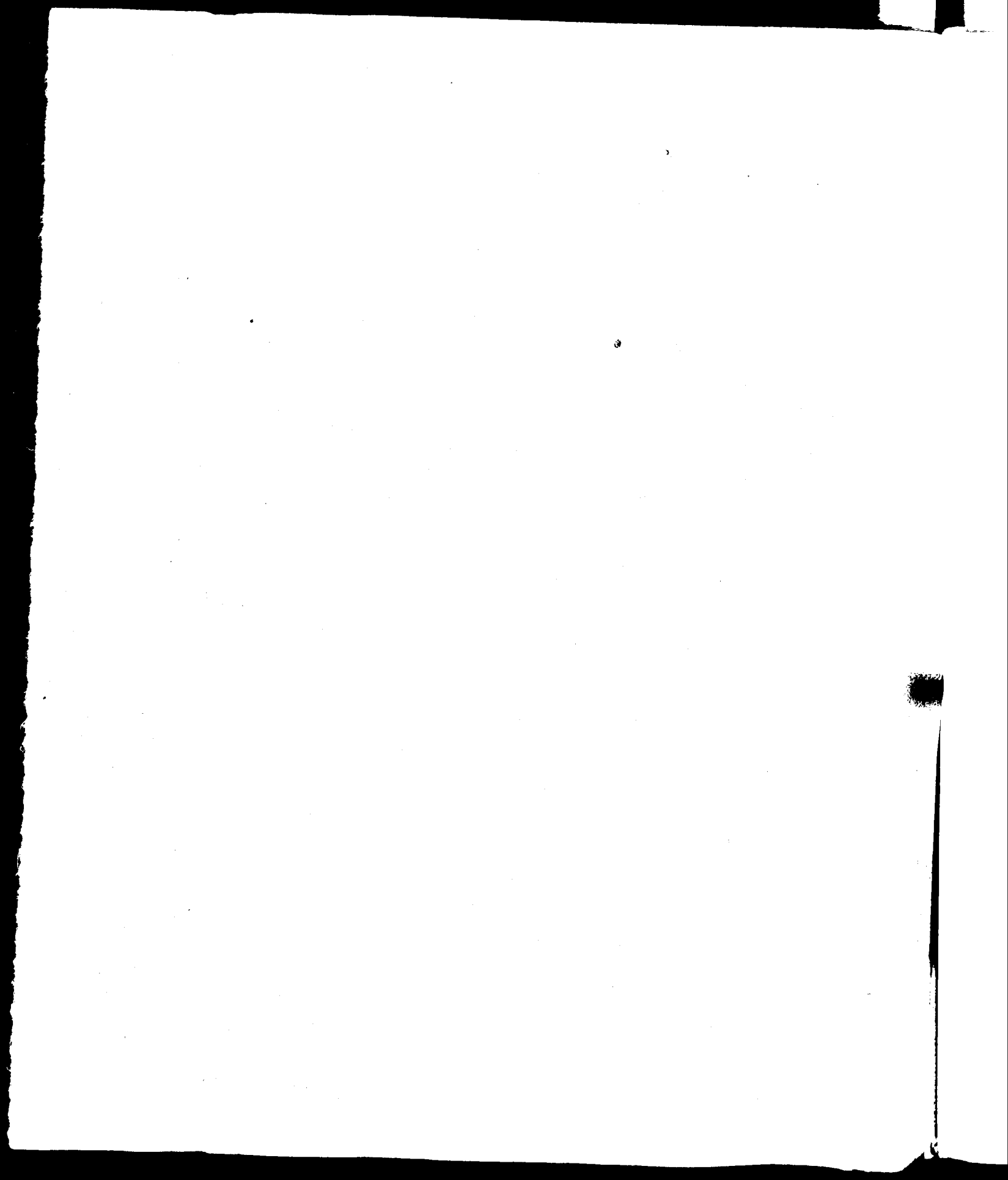
~~W. J. 486~~

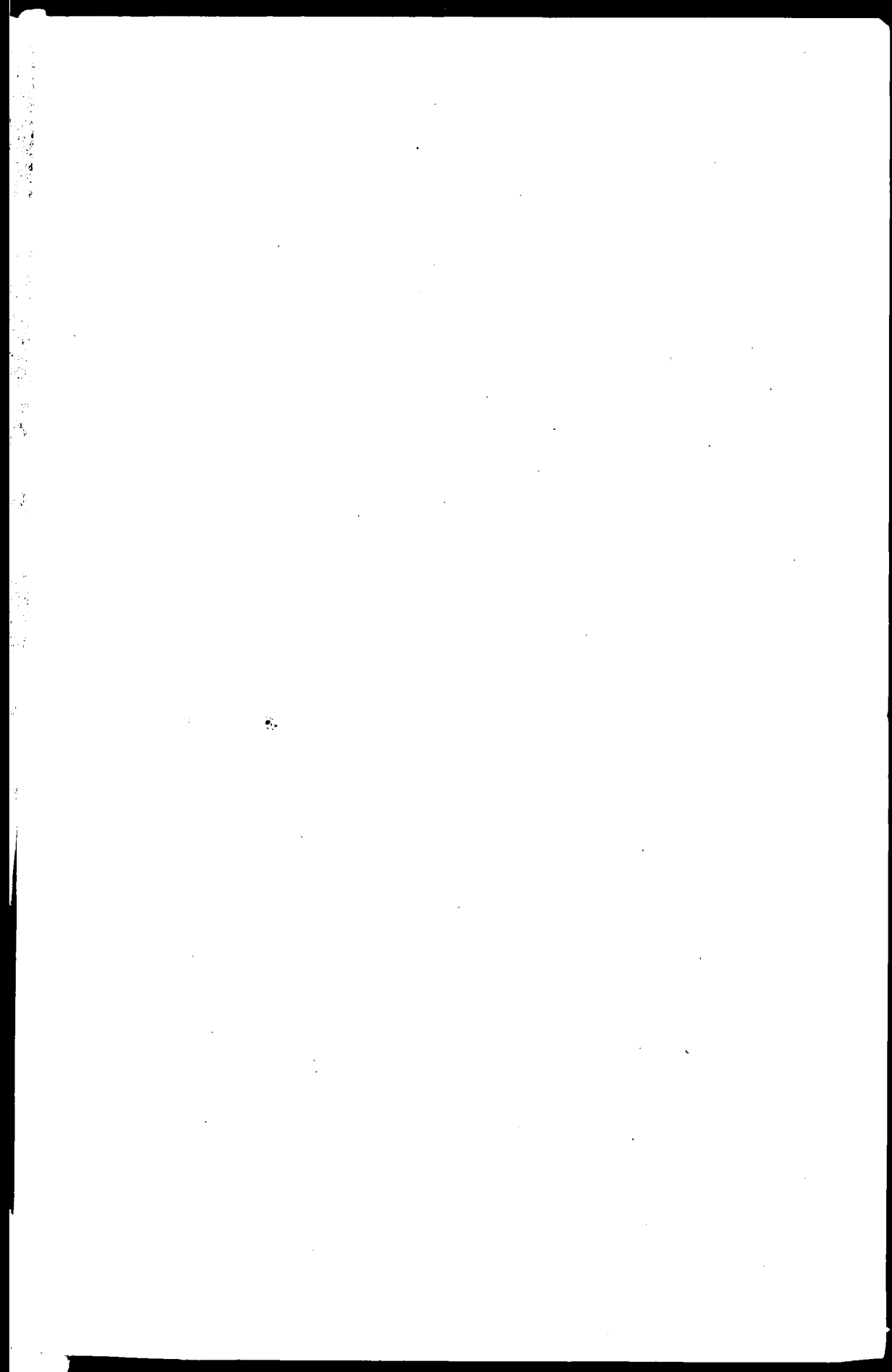
~~W. J. 486~~

~~MNL~~

DEJONG 486

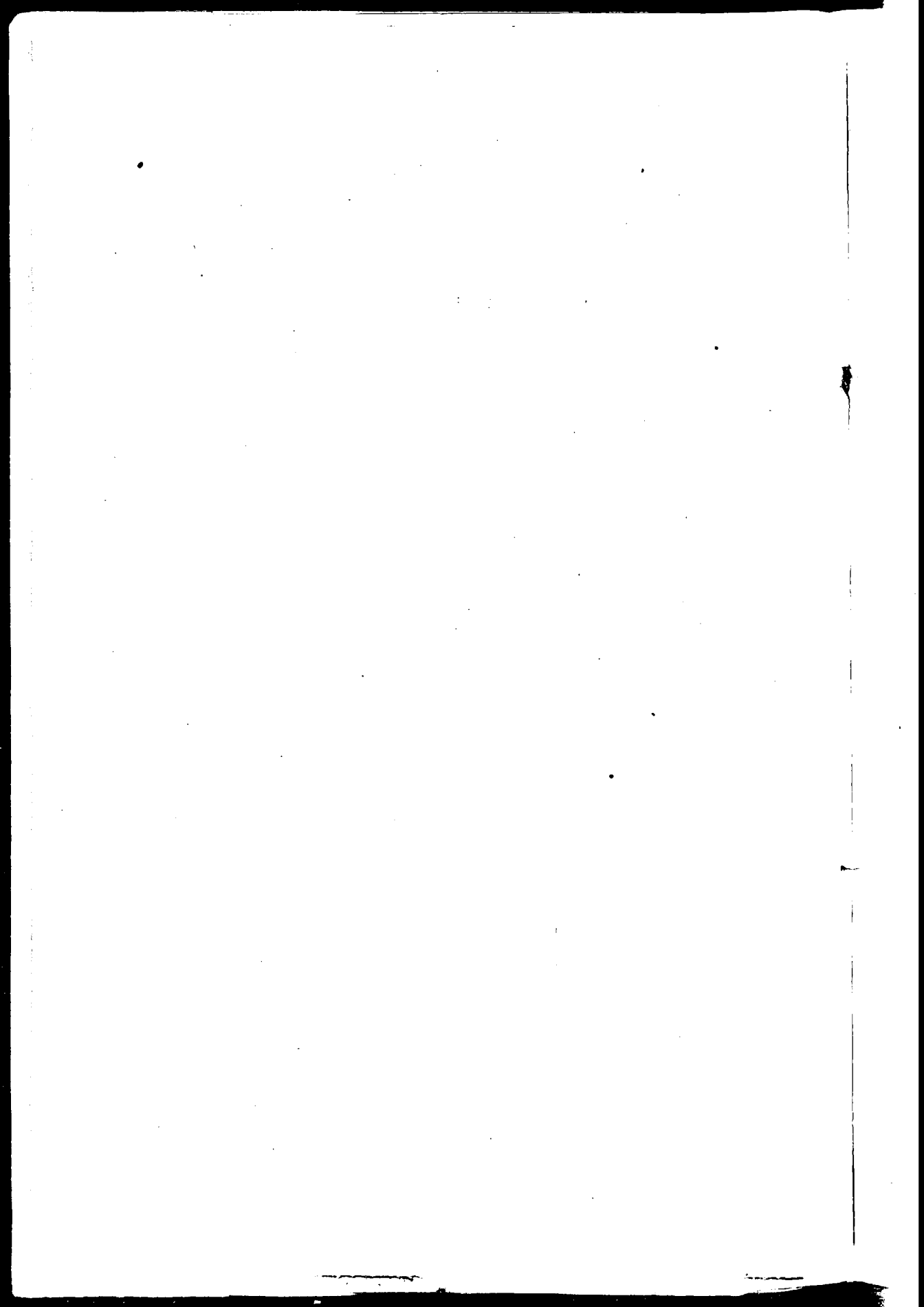
TAU KHO TAU

TAU KHO TAU

JEF LAST

TAU KHO TAU

GEDICHTEN

BAYARD PERS

SU NED.
JULDEN
LETTERK.

KINDERSPEL

Ik speel met God een kinderspel
Van: „'k zie je niet" en „'k zie je wel"
De pot is hemel of de hel
Maar 'k speel met God mijn kinderspel.

Soms nadert Hij mij in mijn dromen
Of schuilevinkt zich in de bomen
Of gaat vermomd door onze straat
Maar snel verberg ik mijn gelaat:
Ik zie je niet, ik zie je wel...
Zo was het toch in 't kinderspel?

Soms speel ik, dat ik Hem wil zoeken
Tussen de blaadren van mijn boeken
En 'k roep haast: „buut!" want 'k tast Zijn hand
Maar plots sluit zich de letterwand
Hij ziet mij niet... Hij ziet mij wel...
Hij speelt met mij een kinderspel.

Ik strek de handen voor mij uit
En draag een blinddoek voor mijn ogen
De kindren, her en der gevlogen
Dansen in 't rond en lachen me uit
Je krijgt ons niet... ik krijg je wel...
En God kijkt toe bij 't kinderspel.

Ik speel met God een kinderspel
Van: 'k zie je niet — en 'k zie je wel
De pot is hemel of de hel
Maar 'k ben Zijn kind en 'k speel Zijn spel.

COMMUNIE

Nee, kom niet bij me met je lidmaatschap
Ik hoor geen school meer toe en geen partij
en ken alleen weer 't ene woordje: „Vrij!“
dat ik vergeten had
maar dat door wolken brak, als zonlicht op mijn pad.

Lok mij niet bij je in je holle kerk
en sluit de deuren naar de einder toe
juist van die preek en litanieën moe
zocht ik het zwerk
waar zeker niet *Uw* God, de storm schiep als zijn werk.

De vogel vliegt en stoort zich aan geen heg
en geeft een God het lied hem in de keel
heeft daaraan doopsel noch communie deel
tenzij 'k een nieuwe zin in d'oude woorden leg
en meen een andre zwerver, ergens langs de weg.

DE LANDARBEIDER

Ik melk de koeien op het land
En zet het geurig graan aan schoven
Wat kan de wereld mij beloven
Meer, dan Zijn zegen op mijn hand.

Ik doe mijn werk en lees geen krant
En stoor de moordnaars niet in 't roven
Ik ben het brandhout, God de oven
Waarin ik naar Zijn wil verbrand.

Ik geld voor knecht slechts onder knechten
Maar Heer ben 'k van mijn eigen ziel
Geen slaaf van ingebeelde rechten

Geen afgod waar 'k voor nederkniel
Maar aan mijn land en volk gehecht en
Tevreden zo ik Hem geviel.

AAN DE MUZIEK

Zuivre muziek, zoeter dan wijn of rozen
Hoe kust Uw mond de wreedste wonden zoet!
Hoe is, die alle zorg vergeten doet,
Uw glimlach schoner dan het morgenblozen.

Hij heeft voorwaar het beter deel verkozen
Die op Uw vleuglen zich verheffen doet
Boven de tijd het zonlicht tegemoet,
Zuivre muziek, zoeter dan wijn of rozen.

Prince, laat ons weer in Uw rijk verpozen
Ons hart maak vroom en maak ons denken vroed
Keer tot ons in en reinig van het boze
De ziel die hunkert naar Uw levensmoed.

Zuivre muziek, zoeter dan wijn of rozen...

Wat neem ik mee, wanneer de dood mij haalt?
Stel U gerust, niets waar Uw hart naar taalt!
Voor 't beetje wijsheid, dat de wereld smaalt
Heb 'k duur genoeg de rekening betaald.

Wat neem ik mee, als dood mij achterhaalt?
Ook na het antwoord dient de vraag herhaald
Als lied noch lust, noch lach noch licht meer straalt
Wat neem ik mee, dat niet de moed mij faalt?

Geen smaak blijft over, als de wijn verschaalt
Geen dode mond die nog van leven taalt
Geen middaglicht kleurt, waar de avond vaalt
God geef mij sterkte, als dood mij achterhaalt!

Niets neem ik mee als straks de dood mij haalt
IJdel werd alles waar het hart mee praalt
De trots ontbreekt, de moed verbleekt en faalt
't En zij Uw licht mijn donkerst uur doorstraalt.

Prince die in mijn adem ademhaalt
Het is Uw zon, die aan de hemel praalt
Het is Uw nacht die tot mijn harte daalt
Ik lééf in U, wanneer de dood mij haalt.

Haast U van hier gevoel, gehoor, gezicht
Straks komt de dood en sluit de deuren dicht
Slechts wie zich sloot voor alle aardelicht
Ziet zonder huiveren haar aangezicht.

Nu hult de dood in nevelen het zicht
Geen verre ster, geen baken geeft nog licht
't Verloren schip op donkre riffen zwicht
't En zij God zelf onze kompasnaald richt.

Ziel zonder ballast, zonder evenwicht
't Is niet de dood, die Uw verwarring sticht
Al wat te licht was, krijgt door haar gewicht
Als God haar schicht naar 't juiste midden richt.

Uit zwartste wolken zendt de dood haar schicht:
Een lange dreiging en een kort gericht
Tot as verbrandt de boom van zorg en plicht
Een vlam stijgt op, ontdaan van aards gewicht.

Prince, die sluit mijn oog en lippen dicht
Wat blijft, als 't lijf Uw peilschot heeft ontwricht?
't Werk dat Uw geest door mijn geest heeft verricht
'd Ondoofbre vonk, die deel was van Uw licht.

Is er een einde? Is er een aanbegin?
Zo er verlies is, is er ook gewin?
Houdt in balans al wat het leven bood
Het tegenwicht in d'andre schaal: de dood?
Van daad en dood, zijn letters 't verschil?
Of is de daad tot doden slechts de wil?

Ik hees de vlag, die rood was als mijn bloed
Maar, zo er kwaad is, is er ook een goed?
Van leven én van dood is bloed symbool
Haat ligt naast liefde, ook voor zoetst idool
Ons aller lust is als Achilles' hiel
Hoe sterker held, hoe kwetsbaarder de ziel.

Er is verandren, was er wel een jeugd?
Was smart niet steeds 't allaam van iedre vreugd?
Zo twijfelt Rede, als de dood haar naakt
Tot eens nog 't leven alle twijfel laakt:
Kleinmoedig hart, hoe laf is Uw verzet
Zelfs dood gehoorzaamt Liefdes eeuwge wet.

Ik dronk de wijn, tot ik de droesem vond:
Het zoete leven maakt het harte wond
Het zoetste lied is 't lied dat 't meeste loog
Geen licht zo licht, of het verblindde 't oog
Hoe warmer haard, hoe killer straks de nacht
Nu 't avond werd, hoe eenzaam wordt mijn wacht!

God van Spinoza, harteloos en koud
God Eros, die Uw boog gespannen houdt
Uw beider pijn bedreigt mijn wankel hart
Uw beider dood is 't eind van alle smart
Wat deert het dan wie Uwer of mij raakt
Als toch de dood naar bittere asse smaakt?

Spreekt zo de rede, rebelleert het bloed:
Zelfs in de dood smaakt nog het leven zoet
Als 't niet verstart tot ijs van eeuwige duur
Maar zich verteert in liefdes tijdloos vuur
Verlossing noch berusting wenst mijn hart.
Dat, stervenszalig, Eros' pijlen mart.

De levensvlam, die laaiend in mij brandt
werpt vreugde-dronken schimmen op de wand
Mijn oog, verheugd om 't schouwspel dat zich bood,
Herkent met schrik de schaduw van den dood.

Mijn broeder zon — in welk verslindend uur
vereent gij mij met Uw verterend vuur?
Mijn broeder water, wanneer in Uw val
Sleurt gij dit strootje naar Uw stroomend al?
Mijn moeder aarde, warm en doof en stom
wanneer omvaamt Uw zwijgen mij alom?
Mijn vader licht wanneer kust gij Uw kind
de moede ogen eindelijk toe en blind?

De levensvlam die langzaam lager brandt
Vervaagt haar vale schimmen langs de wand
En 't donker slurpt de omtrek van den dood
O leven, leven, biedt weer wat gij bood!

Nee, ik ben niet bereid te sterven
Vandaag, hoewel de wereld samenstort
Schoon zijn de weiden, schoon de groene erven
Schoon is het leven dat geboren wordt
Nog ben ik niet bereid het licht te derven
Nog ben ik jong, nog kom ik tijd te kort.

Zovele boeken bleven ongelezen
en zoveel landen bleven ongezien
De laatste wonde is nog niet genezen
De beste vreugde wacht mij nog misschien
Veel te vroeg, dood, heb ik Uw komst geprezen
Ik huiver nu 'k Uw schaduw heb gezien.

Waar is de mond, die mij nog eens wil kussen?
Waar is de arm, die om mijn schouder ligt?
De dronk der vriendschap die mijn drift kan blussen
Waar is de weelde van een lief gezicht?
De stem die 't moede kind in slaap komt sussen
Dat bang is voor het wijken van het licht?

Heer, ik ben niet bereid vandaag te sterven
Hooft gij het, God, ik ben nog niet bereid
Nog lokt Uw aarde mij om uit te zwerven
Nog schijnt elk ogenblik een eeuwigheid
Gij schonkt te veel dan dat ik het kan derven
Nog is mijn hart niet tot Uw komst gewijd.

Heer... geef mij tijd!

DE HERBERG

Waarheen kan ik mij nog wenden,
nu het licht van de dag is geblust
Met mijn lijf zo moe van het lopen,
en mijn ziel geslagen door lust?
In een land met loerende rovers
en kapers op iedere kust?
Ik vrees, daar blijft enkel de herberg,
die heet: in de eeuwige rust.

Als door het luik voor kale galg
vielen mijn vrienden uit de tijd
En over bleef niets dan een walg
die galg-gelijk zijn armen breidt.

Een kruis, maar dat geen Christus draagt
Het naakte hout schiet niet in knop
Een hongerige raaf slechts vraagt
Wat hangt te bunglen aan de strop.

Op jazz-muziek van vliegtuigbom
Danst over 't hout de tijd voorbij
Haar hoge verre horzelbrom
Is luider dan mijn dun geschrei.

De laatste mens viel door het luik
Dat zwart is voor de naakte galg
De laatste vis zwom in de fuik
De sloot stikt stinkend in haar walg.

KERSTMIS

Een Joodse vrouw, verkoren
door d'allerhoogste macht
heeft ons haar zoon geboren
in 't donkerst van de nacht.

Een licht begon te gloren
Zo teder en zo zacht
Toen zongen engelenkoren
Het offer is volbracht.

Die één gezin toehoren
In Zijn naam saamgebracht
Hebben de grens verloren
Die scheidt ras en geslacht.

„God's kindren al geboren
Gelijk tot hemels pracht...“
Hoe ging dat woord verloren
Werd vrede hatens macht?

O Prince wilt verhoren
Ons aller bittre klacht
Heer, breek Babylons toren
Neem ons weer in Uw wacht.

Uit Joodse vrouw geboren
Jezus, in nood en smart
Laat hen Uw schreien horen
En breekt hun harde hart.

In d'al te grote overloed
Die daaglijks onze wanhoop is
Zoek ik vertwijfeld op de gis
Een uitweg uit de stroom van 't bloed
Die drijft mij, met steeds groter spoed
Van ongewis naar ongewis
En 'k hoor reeds, waar ik d'oever mis
Het ruisen van dood's donkre vloed
Maar eindlijk houd ik d'armen in
Mij overgevend aan de stroom
En wat gemis scheen wordt gewin
Waar werkelijkheid vervloot tot droom
Een oud gebed valt mij weer in:
Geschiede Uw wil... Dat Uw rijk koom'!

Zo straks de dood mij wacht te Ispahan
Waar, teugelloos, de angst mij henen dreef
Zal dit sonnet, dat 'k in de herberg schreef
Hem zeggen: reeds genas ik van mijn waan.

Tijdens de rit. Nu durf ik voor U staan
Zie naar mijn handen of ik soms nog beef
Ik wil een man zijn, 't uur dat ik nog leef
Ik zal mijn oog niet voor U nederslaan.

Het kraakt van vorst, dit is de laatste nacht
Ik hoor de voeten buiten van de wacht
En weet het graf als deze winter koud.

Maar 't hart is warm en rijk als 't immer was
Geen cel belet dat vorstbloem op het glas
In kristallijnen vorm mijn rijkdom houdt.

God, die het raadsel van mijn leven
In wolk en winden hebt geschreven
Waar zeeschuim op de stranden beeft
Zie, hoe ik eindlijk als een bader
De grote zee vertrouwend nader
Waar Uw geest over 't water zweeft.

Naakt is mijn lijf, ik ken Uw stromen
Zo weinig als mijn hart zijn dromen
Die Uw geweld niet meer weerstaan
Ik wil niet wikken meer of wagen
Maar laat mij door Uw deining dragen
Waarheen Uw hoge winden gaan.

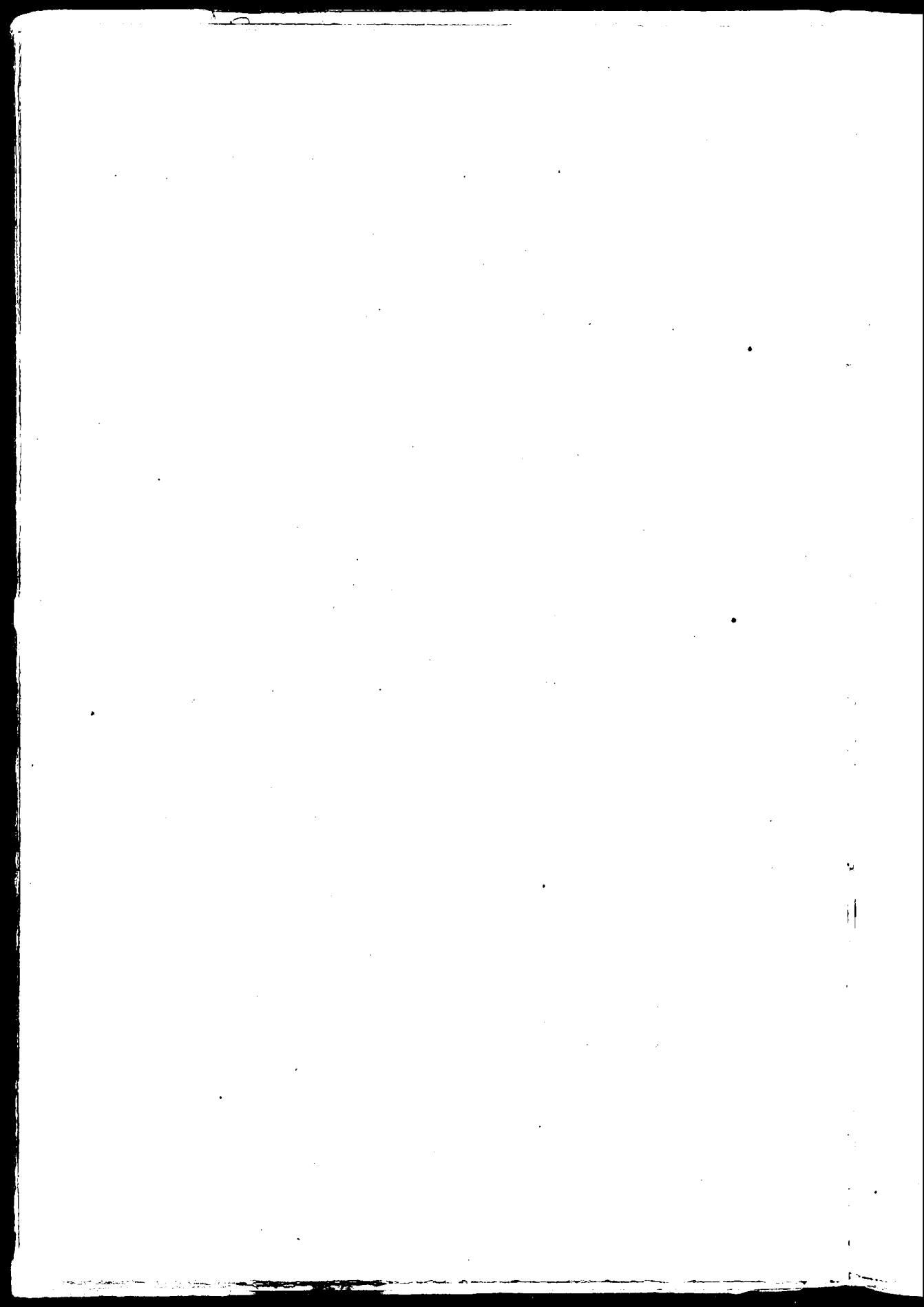
Ik wachtte dood, toen schonkt gij leven
Ik dacht ge naamt, ge hebt gegeven
En ik versta Uw wegen niet
Niets ben ik dan een naakte bader
Die treedt Uw eindeloosheid nader
Met dankgebed: „Uw wil geschied“!

Ik heb het morgen-rood gezien
En weet: de zon komt op
Geen Flak weerhoudt haar hoge baan
Geen kogel en geen strop
Al hangt men mij aan hoge paal
Toch komt de zon straks op

De zon beurt uit de deemstering
Haar lachende gezicht
En hult het grijze galgenveld
In haar verheerlijkt licht
Eerst raakt haar straal mijn ogen en
Dan glijdt de strik pas dicht

Ik heb de dageraad gezien
De ochtend voor mijn dood
Er was, met haar glans in mijn hart
Geen plaats meer voor hun lood
En 'k dank U, God, voor 't schouwspel dat
Eer 'k tot mijn laatste uitkijk trad
Uw morgenstond mij bood.

FEEJ TSJANG TAU

COLOPHON

De bundel „Tau Kho Tau“ werd in 1941 gedrukt in een beperkte oplage met de Weiss Antiqua letter op Hollands Textpapier, uitsluitend voor vrienden van dichter en uitgever. De betekenis der chinese woorden „Tau Kho Tau Feej Tsjang Tau“ is „De weg die het past te gaan, is niet de gewone weg.“

V

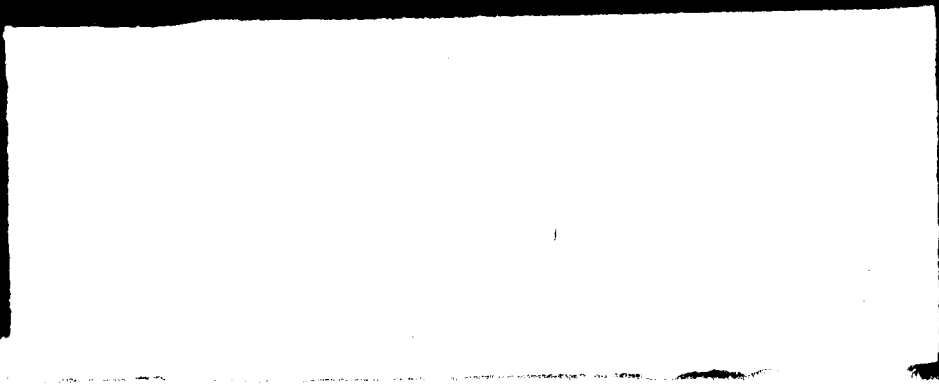
e Weg is ongewis.
&, die mij steeds vergis
veet en Kel zeker, dat
laar Einde zéker is.

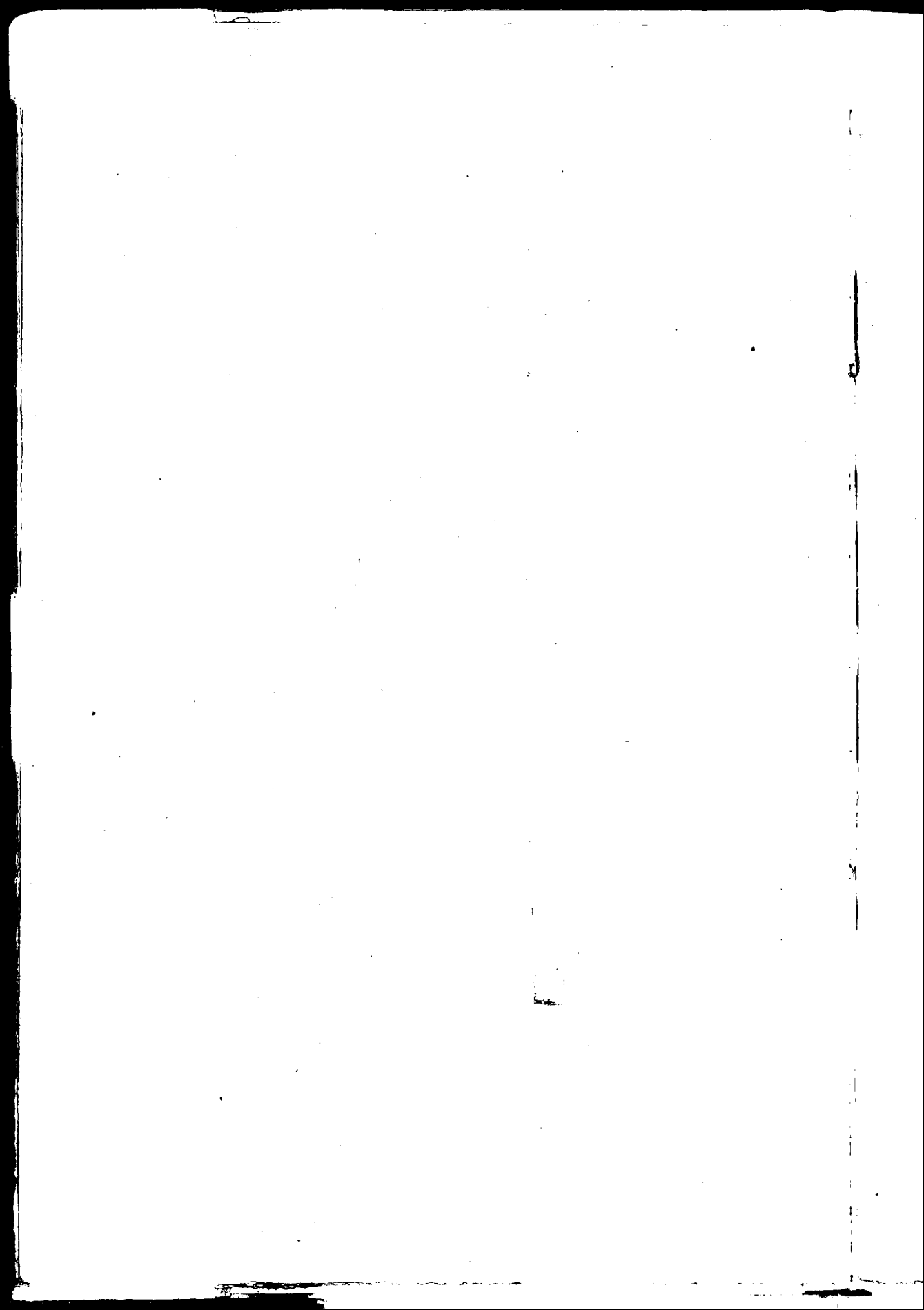
Jef Last
Febr '45.

Deze bundel exemplaren nummerd van I tot
en worden door den dichter gesigneerd
en van een voor elke bundel speciaal
gehooren titelgedicht voorzien.

De 1700 exemplaren genummerd van 1 tot
1700 zijn door den dichter gesignderd
en in de titel van elke bundel 1
van 1 tot 1700 gedicht voorzien.

COLOPHON

De bundel „Tau Kho Tau“ werd in 1941 gedrukt in een beperkte oplage met de Weiss Antiqua letter op Hollands Textpapier, uitsluitend voor vrienden van dichter en uitgever. De betekenis der chinese woorden „Tau Kho Tau Feej Tsjang Tau“ is „De weg die het past te gaan, is niet de gewone weg.“

IX/
XV

De Weg is ongewis.
Ik, die mij steeds vergis
Weet en Keel zeker, dat
Haar Einde zéker is.

Jef Last
Febr '45.

